

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/123/2022
Identifikačné číslo spisu: 2319202106
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:2319202106.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D. E., nar. S., Q., zast. advokátom JUDr. Matejom Csenkym, Piešťany, Moyzesova 8, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8C/20/2019, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 27. októbra 2021 sp. zn. 26Co/70/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 13. februára 2020 č. k. 8C/20/2019-207 výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 10.147,68 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 20.000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom III. konanie v časti o zaplatenie 721,92 eur zastavil; výrokom IV. v ostatnej časti žalobu zamietol a výrokom V. o trovách konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanej právo na náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorých bude rozhodnuté osobitným uznesením súdom prvej inštancie.

1.1. Právne svoje rozhodnutie zdôvodnil aplikáciou ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a), b), c) a § 17 ods. 3 a 4 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov; § 6 zák. č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, ako aj § 48 ods. 1 písm. b) a § 102a ods. 1 písm. a) zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície.

1.2. Vecne argumentoval tým, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca bol dňa 10.

mája 2016 zadržaný príslušníkmi národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúra Západ; že bolo voči nemu vznesené obvinenie; že bol vzatý do väzby, v ktorej bol 17 dní a trestné stíhanie voči jeho osobe trvalo 575 dní a bolo skončené uznesením Okresnej prokuratúry Košice II (právoplatné 5. decembra 2017, vykonateľné 17. januára 2018) tak, že bolo zastavené z dôvodu, že skutok nespáchal žalobca. Taktiež v spore bolo preukázané, že trestným stíhaním a väzbou vznikla žalobcovi škoda (majetková, trovy obhajoby a náklady vo výške 10.147,68 eur), ako aj nemajetková ujma (vo výške 20.000 eur), za ktorú v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. zodpovedá štát, pričom jeho zodpovednosť je objektívna, preto neobstojí obrana žalovanej, že žalobca si mal škodu uplatňovať voči osobe, ktorá proti nemu krivo svedčila. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy, ktorej opodstatnenosť odôvodnil v bodoch 42. až 53. rozsudku, vychádzal aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach (sp. zn. 7Co/121/2012 priznaná nemajetková ujma za väzobné stíhanie policajta od 2. júla 2003 do 26. septembra 2003 a 4,5 ročné trestné stíhanie vo výške 66.387,84 eur, sp. zn. 6MCdo/12/2014 priznaná nemajetková ujma za väzobné trestné stíhanie policajta od 2. júla 2003 do 30. októbra 2003, zastavené 18. januára 2008, vo výške 20.000 eur, sp. zn. 5MCdo/4/2015 priznaná nemajetková ujma stíhanému sudcovi vo výške 17.600 eur). Žalobca si voči žalovanej uplatňoval aj náhradu škody 11.905,60 eur, pričom v časti o zaplatenie 721,92 eur vzal žalobu späť. Žalobca si uplatňoval sumu 1.036 eur ako nárok na náhradu škody v podobe straty na zárobku na odmenách príslušníkov PZ, ktoré boli vyplatené v období máj 2016, október 2016, máj 2017, ktorý súd nepriznal a žalobu v tejto časti zamietol. Žalobcovi priznal majetkovú škodu v rozsahu 10.147,68 eur, ktorej opodstatnenosť odôvodnil v bodoch 54. až 61. rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej právo na náhradu trov konania vo výške 100 % (bod 62. rozsudku).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 27. októbra 2021 č. k. 26Co/70/2020-294 v spojení s opravným uznesením z 28. februára 2022 č. k. 26Co/70/2020-342 výrokom I. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (uloženie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi náhradu škody 10.147,68 eur /výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie/) zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 9.657,90 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v napadnutej vyhovujúcej časti (uloženie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu 20.000 eur /výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie/) potvrdil. Výrokom II. žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania v časti náhrady škody v rozsahu 62 %. Výrokom III. žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania z prisúdenej sumy 20.000 eur.

2.1. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je čiastočne dôvodné (do rozsahu 489,78 eur) čo do výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie o majetkovej škode vo výške 10.147,68 eur, preto v uvedenej časti rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. (ďalej len „CSP“) zmenil v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia súdom prvej inštancie tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody 9.657,90 eur (body 30. - 34. rozsudku). V ďalšej odvolaní napadnutej časti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne, preto ho potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 CSP (body 35. - 38. rozsudku).

2.2. Podľa odvolacieho súdu prioritnou odvolacou námietkou žalovanej voči žalobnému nároku žalobcu uplatnenému žalobou bolo to, že žalobcovi v súvislosti so vznesením obvinenia a následným priebehom trestného stíhania nevznikla žiadna ujma, keďže táto nevznikla v príčinnej súvislosti s postupom a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ale v dôsledku nepravdivej výpovede ďalšieho obvineného vo veci, ktorý žalobcu zo spáchania skutku, z ktorého bol žalobca následne obvinený, usvedčoval. K čomu odvolací súd konštatoval, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. júla 2004 (rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30. júna 2004), ktorý nárok sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (judikát 1Cz/6/90,

publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp. zn. 1Cdo/53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 1994), keď rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

2.3. Odvolací súd ďalej uviedol, že štát nesie zodpovednosť za všetky zabezpečené dôkazy, a to bez ohľadu na to, kým a v ktorom štádiu konania boli vyprodukované. Štát na jednej strane vyšetruje a stíha trestnú činnosť prostredníctvom svojich orgánov, na strane druhej nesie za ich postup a činnosť zodpovednosť, a to aj v prípade, ak sa ukáže ich postup ako mylný. Posúdenie súdu prvej inštancie bolo teda správne čo sa týka zodpovednosti štátu, ako zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pretože nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Vzhľadom k uvedenému potom tvrdenie žalovanej, že žalobca si mal nárok na náhradu akejkoľvek škody uplatniť voči tej osobe, ktorej konanie bezprostredne vyvolalo reakciu štátu, v danom prípade od A. I., ktorý žalobcu zo spáchania skutku naplňajúceho skutkovú podstatu podvodu a zneužitia právomoci verejného činiteľa usvedčoval, je potrebné považovať za právne irelevantné.

2.4. K námietke žalovanej ohľadom neúčelnosti a neopodstatnenosti náhrady trov obhajoby, ktoré paušálne vyvodzovala z neopodstatnenosti nároku žalobcu na náhradu škody ako takej, a zároveň troch vyúčtovaných úkonov obhajoby, odvolací súd uviedol, že žalobca preukázal rozsah poskytnutých právnych služieb, ktorých cenu žiadal od žalovanej uhradiť titulom vecnej škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré skončilo zastavením trestného stíhania. Čo sa týka spomínaných troch namietaných úkonov právnej služby je potrebné uviesť, že nie je možné pričítať obhajobe neúčelnosť úkonov právnej služby, ktoré boli realizované obhajcom žalobcu v trestnom konaní JUDr. Csenkym. Treba uviesť, že orgány činné v trestnom konaní spôsobili, že žalobca bol nútený z hľadiska účelnosti a efektívnosti vynaložených trov udeliť plnú moc na zastupovanie dvom obhajcom, keďže orgány činné v trestnom konaní vykonávali procesné úkony striedavo v Trnave a v Košiciach. Odvolací súd však dal za pravdu žalovanej v prípade námietky neúčelnosti úkonu právnej služby JUDr. Merešša „porada s klientom (z dôvodu ukončenia zastupovania) - nad 1h - v Piešťanoch“ z 30. augusta 2016, súhrnne vo výške 489,78 eur (42,38 eur úkon právnej služby 1/3/ + 188,40 cestovné + 250,42 eur náhrada za stratu času + 8,58 eur režijný paušál), pretože tento nebol účelný z hľadiska obhajoby obvineného (žalobcu), keďže už nesúvisel s postupom obhajoby v trestnom konaní.

2.5. K námietke žalovanej týkajúcej sa priznania žalobcovi náhrady nemajetkovej ujmy v sume 20.000 eur, odvolací súd uviedol, že má na priznanú výšku nemajetkovej ujmy názor, ktorý koreluje s názorom prvoinštančného súdu, ktorý výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch určil voľnou úvahou s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy, okolností, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súlade s § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z., preto v súvislosti s tým odkazuje v tomto smere na odôvodnenie súdu prvej inštancie. V dôsledku vzatia žalobcu do väzby a jeho trestného stíhania vznikla v osobnostnej sfére žalobcu závažná a ťažko reparable nemajetková ujma, ktorá dosahuje hornú hranicu závažnosti. Výška nemajetkovej ujmy prisúdenej žalobcovi súdom prvej inštancie prakticky zodpovedá aj z hľadiska matematického vyjadrenia tomu, čo sa priznáva súdmi v Slovenskej republike (bod 53. rozsudku súdu prvej inštancie), zohľadniac špecifickosť danej veci, ktorá spočívala predovšetkým v tom, že nemajetková ujma bola uplatňovaná titulom zodpovednosti štátu za škodu, ktorá mala byť žalobcovi (pozn: ktorý pri výkone svojho povolania - policajt, vystupuje taktiež v postavení orgánu činnom v trestnom konaní) spôsobená pri výkone verejnej moci nezákonnými rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní, t. j. za jeden deň trvania väzby 60 eur, čo pri 17 dňoch väzby predstavuje 1.020 eur, a pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie, ktoré trvalo 19 mesiacov, odvolací súd považuje taktiež za primeranú vyššie popísaným okolnostiam daného prípadu sumu 19.000 eur (1.000 eur za mesiac x 19 mesiacov). V súvislosti s vyššie uvedeným treba uviesť, že žalovaná „bagatelizuje“ postup orgánov činných v trestnom konaní vo vzťahu k žalobcom uplatňovanému žalobnému nároku, keď práve oni (taktiež aj súd) spôsobili, že žalobca bol nútený domáhať sa tohto žalobného nároku cestou súdu, pretože žalovaná už v rámci predbežného prerokovania návrhu na náhradu škody spôsobenej väzbou, ako aj nezákonným rozhodnutím, a priori

zľahčovala svoju zodpovednosť tým, že „nebolo preukázané kumulatívne splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na náhradu škody“ napriek tomu, že každý v postavení žalobcu, by musel byť vystavený takému stresu, že by to muselo zanechať stopy na jeho psychike, navyše ak žalobcovi hrozilo „vyzlečenie z uniformy“ a mohol si „vydýchnuť a nadýchnuť sa“ až zastavením jeho trestného stíhania.

2.6. Podľa odvolacieho súdu ani námietka žalovanej spočívajúca v tom, že súd prvej inštancie nerešpektoval kogentné ustanovenie § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2013, v zmysle ktorého výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako maximálna výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi, nemôže obstať, pretože súd prvej inštancie sa s tým vypořiadal, ako to vyplýva z bodu 6. jeho rozsudku, (tu správne aplikoval výšku minimálnej mzdy roku 2019, ktorá predstavovala 520 eur x 50 = 26.000 eur, pretože bolo rozhodujúce, aby táto nebola prekročená v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie, kedy „súd prvej inštancie prisudzoval žalobcovi nemajetkovú ujmu vyjadrenú v peniazoch“, pričom z dikcie zákona nevyplýva, že sa má jednať o minimálnu mzdu platnú v kalendárnom roku, v ktorom došlo k protiprávnemu konaniu).

2.7. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 257, § 262 ods. 2 CSP v súlade s § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur, ako aj v závislom výroku III. o nároku na náhradu trov konania z prisúdenej sumy, podala žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila poukazom na § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Podľa dovolateľky rozhodnutie odvolacieho súdu v časti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. In concreto ide o právnu otázku limitácie a primeranosti výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, pretože odvolacím súdom priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy nie je v súlade s platnými a účinnými vnútroštátnymi právnymi predpismi upravujúcimi aj iné finančné kompenzácie (zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, resp. predchádzajúce právne predpisy), súdnou praxou, relevantnými rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej „ESLP“) a zásadou spravodlivého zadosťučinenia.

3.2. Otázka limitácie a primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy už bola opakovane riešená ako otázka právna aj dovolacím súdom, pričom v súčasnosti je možné rozhodovaciú činnosť dovolacieho súdu v tejto právnej otázke považovať za ustálenú (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/171/2005, 6MCdo/15/2012, 6Cdo/37/2012, 3Cdo/7/2017, 2Cdo/112/2017, 3Cdo/19/2018, 3Cdo/25/2019, 2Cdo/30/2019). Vzhľadom na závery prijaté v týchto rozhodnutiach možno konštatovať, že nielen v prípade uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2013, ale aj v prípade, ak sa uplatnený nárok posudzuje podľa tohto zákona v znení účinnom do 31. decembra 2012, resp. dokonca aj podľa zákona č. 58/1969 Zb., je nevyhnutné pri priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy zohľadniť ďalšie právne predpisy upravujúce obdobnú problematiku a porovnať uplatnený nárok žalobcu s týmito ďalšími predpismi. Následná zákonná úprava limitov výšky náhrady nemajetkovej ujmy uskutočnená v zák. č. 514/2003 Z. z. a priamo poukazujúca na osobitný právny predpis upravujúci odškodnenie, bola len potvrdením záverov, ku ktorým dospela dlhodobá a ustálená súdna prax.

3.3. Pri porovnaní súdom priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy spolu v sume 20.000 eur s inými hmotnoprávnymi právnymi predpismi je potrebné prihliadať na to, že zák. č. 215/2006 Z. z. (v súčasnosti už nahradený zák. č. 274/2017 Z. z., ktorý však obsahuje rovnakú úpravu maximálnej výšky odškodnenia) za najzávažnejší následok trestného činu (smrť) umožňuje priznať maximálne odškodnenie vo výške päťdesiatnásobku minimálnej mzdy, čo v prípade žalobcu zodpovedá sume vo výške 20.250

eur (405 eur minimálna mzda za rok 2016, kedy bolo žalobcovi vznesené obvinenie a súčasne bol žalobca vzatý do väzby x 50). Odvolacím súdom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur síce striktné formálne túto hranicu neprekračuje, avšak pri určovaní primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy za zásah orgánu štátu, ktorú by bolo možné považovať za rozumnú a spravodlivú, je potrebné vziať do úvahy nielen samotné limity odškodnenia, ale uvedomiť si, že tieto limity majú byť viazané na najextrémnejšie prípady zlyhania štátu s najzávažnejšími dôsledkami na poškodeného. Väzbu v trvaní 17 dní a trestné stíhanie v dĺžke 1,5 roka nemožno ani pri skutkových zisteniach vyplývajúcich z vykonaného dokazovania vzťahujúcich sa k osobe žalobcu a následkom vyvolaným predmetným trestným stíhaním v súkromnom živote žalobcu, vyhodnotiť ako zásahy odôvodňujúce priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške fakticky rovnajúcej sa výške maximálneho prípustného odškodnenia obetí násilných trestných činov s následkom najťažších a najzávažnejších zásahov. Žalovaná tak zastáva názor, že odvolací súd žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej výška nezodpovedá zásadám rovnosti a primeranosti v porovnaní s odškodnením za poškodenie zdravia alebo za spôsobenie smrti.

3.4. Žalovaná zdôraznila, že odvolací súd napádaným rozsudkom žalobcovi za 17 dní väzby a 1,5 roka trvajúce trestné stíhanie priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur, ktorá fakticky zodpovedá výške maximálne prípustného odškodnenia obetí násilných trestných činov, čo nemožno ani pri zohľadnení skutkových zistení vyplývajúcich z vykonaného dokazovania vzťahujúcich sa k následkom stíhania a väzby v živote žalobcu považovať za primerané a spravodlivé nielen v porovnaní s najťažšími a najzávažnejšími zásahmi ako následkom násilných trestných činov, ale ani v porovnaní s výškou priznanej náhrady za väzbu a trestné stíhanie v obdobných veciach. Hoci žalovaná primárne namieta, že výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy nemôže v prieskume dovolacím súdom obstať už pre jej zjavnú neprimeranosť a rozpor s ustálenou judikatúrou dovolacieho súdu, ergo bez potreby akéhokoľvek analyzovania skutkových okolností prípadu žalobcu, žalovaná musí osobitne zdôrazniť, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca nepreukázal ani vznik natoľko „závažnejšej“ nemajetkovej ujmy, ktorá by vyžadovala saturáciu na úrovni „hornej hranice“.

3.5. Dovolateľka navrhla rozsudok krajského súdu v časti výroku I. tohto rozsudku o potvrdení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20.000 eur vrátane závislého výroku III. o trovách konania podľa § 449 ods. 2 CSP aj rozsudok súdu prvej inštancie v rovnakom rozsahu, zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podané dovolanie považuje za nedôvodné v celom rozsahu a rozsudok krajského súdu považuje za zákonný a vecne správny. Navrhoval, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v zmysle § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

7. Dovolateľka uplatnila dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

8.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, o d vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/38/2019, 4Cdo/32/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/25/2018, 8Cdo/100/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

10. Ak dovolateľ odôvodní prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018).

11. Pre právnu otázku v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Aby mala dovolateľom nastolená otázka relevantný význam v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí byť riešená odvolacím súdom a odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie.

12. Dovolateľka v rámci dovolania namietla ako otázku nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, otázku „limitácie a primeranosti výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, pretože odvolacím súdom priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy nie je v súlade s platnými a účinnými vnútroštátnymi právnymi predpismi upravujúcimi aj iné finančné kompenzácie (zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, resp. predchádzajúce právne predpisy), súdnou praxou, relevantnými rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej „ESLP“) a zásadou spravodlivého zadosťučinenia“ poukazujúc na rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/171/2005, 6MCdo/15/2012, 6Cdo/37/2012, 3Cdo/7/2017, 2Cdo/112/2017, 3Cdo/19/2018, 3Cdo/25/2019, 2Cdo/30/2019.

13. Samo tvrdenie, že odvolací súd sa riešením určitej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ešte nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP; relevantným je až zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom tvrdenému odklonu skutočne došlo. Dovolací súd preto pristúpil k posúdeniu, či je opodstatnená argumentácia dovolateľky o odklone odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

14. V rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/171/2005 z 27. apríla 2006 o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy (3.000.000 Sk) z dôvodu opakovane uverejnených článkov o žalobcovi spôsobilých vyvolať vážny zásah do dôstojnosti a cti žalobcu bolo rozhodnutie odvolacieho súdu zrušené pre nedostatočné odôvodnenie (nepreskúmateľnosť), keď najvyšší súd v podstatnom konštatoval, že i keď je výška zadostučinenia v peniazoch predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa tak nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkoľvek kontrole. Súď pritom musí brať na zreteľ jej prvoradú satisfakčnú funkciu, ktorou je zabezpečiť primerané zmiernenie nemajetkovej ujmy, a to s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu. Nemožno priznávať neprimerané, či dokonca tak premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa, a ktoré by napríklad pri porovnaní „odškodnenia“ zásahu do práva na ochranu osobnosti s „odškodňovaním“ zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky mohli niektoré ujmy na iných základných právach (napríklad ujmy na zdraví, či dokonca živote) bagatelizovať. Vzhľadom na zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nepreskúmateľnosť je zrejmé, že sa v uvedenom dovolacom konaní otázka primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy ani neriešila.

14.1. Najvyšší súd v ďalšom žalovanou označenom rozhodnutí sp. zn. 6MCdo/15/2012 z 30. septembra 2013 dospel k záveru, podľa ktorého určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu; jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určité kvalitatívne posúdenie základných súvislostí. Treba, aby súdy v súvislosti s tým vzali do úvahy aj iné hmotnoprávne predpisy upravujúce odškodnenie, napríklad zákon č. 215/2006 Z. z., v zmysle ktorého, v prípade že trestným činom bola spôsobená smrť, má poškodený nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy; pri trestnom čine znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania za spôsobenú morálnu škodu stanovuje limit odškodnenia vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy. Dovolací súd nepovažoval za riadne odôvodnený záver o primeranosti prisúdenej sumy 120.000 eur bez zohľadnenia ďalších právnych predpisov a náležitého porovnania nároku žalobcu s ním, napr. v čom je nemajetková ujma žalobcu (v jeho spoločenskom, pracovnom, rodinnom živote) spôsobená nezákonným rozhodnutím väčšia v porovnaní so smrteľným následkom trestného činu, resp. s morálnou škodou spôsobenou trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania. Aj z uvedeného zrušujúceho rozhodnutia tiež pre nepreskúmateľnosť vyplýva, že v tomto nebol vyslovený záväzný právny názor, a preto nedošlo k odklonu v zmysle uvedenej dovolacej vady § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Aj napriek uvedenému odvolací súd v preskúmvanej veci v zásade rešpektoval vyššie uvedené úvahy.

14.2. V rozhodnutí z 31. júla 2012 sp. zn. 6Cdo/37/2012 dovolací súd dospel k záveru, že súd je povinný vo svojom rozhodnutí zdôvodniť a vyrovnáť sa s relevantnými argumentmi účastníka o neprimeranosti odškodnenia aj s prihliadnutím na rozsah odškodnenia v iných, obdobných veciach; v tomto rozhodnutí dovolací súd poukázal na nález ústavného súdu zo 6. decembra 2006 sp. zn. III. ÚS 147/06 a tiež na rozsudok EŠLP zo 17. júla 2012 (v prípade Winkler proti Slovenskej republike). Predmetným zrušujúcim rozhodnutím ale nebol vyslovený záväzný právny názor, pretože v ňom došlo k zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu pre jeho nepreskúmateľnosť, a teda je zrejmé, že v uvedenom dovolacom konaní sa z formálneho pohľadu otázka primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy ani neriešila. Napriek uvedenému odvolací súd v preskúmvanej veci svoje úvahy o primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy podporil aj súdnou judikatúrou, čo v podstate platí vo vzťahu ku všetkým dovolateľkou označeným rozhodnutiam najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.

14.3. V konaní sp. zn. 3Cdo/7/2017 o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy najvyšší súd poukázal na závery EŠLP, ktorý vo svojich rozhodnutiach judikoval, že náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo) a konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). Čo v posudzovanej veci odvolací súd rešpektoval.

14.4. Dovolateľka videla odklon odvolacieho súdu aj od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/112/2017 z 31. júla 2018, ktorým bolo zrušené napadnuté odvolacie rozhodnutie pre vadu zmätočnosti - nepreskúmateľnosť, keď sa sudy opomenuli vysporiadať s judikatúrou pre stranu sporu priaznivú, z čoho je podľa názoru dovolacieho súdu zrejmé, že uvedené rozhodnutie nerieši v tomto smere otázku ne/primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy.

14.5. Rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/19/2018 z 24. júla 2018 o náhradu škody a nemajetkovej ujmy bolo zrušené rozhodnutie odvolacieho súdu, pričom najvyšší súd medziiným uviedol, že zámerom okresného i odvolacieho súdu je určiť výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch s prihliadnutím na okolnosti uvedené v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. a priznaná náhrada nemajetkovej ujmy nemá byť vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov, čo predstavuje 50-násobok minimálnej mzdy v SR. V súvislosti s uvedeným rozhodnutím dovolacieho súdu v teraz posudzovanej veci platí už uvedené v bode 14.1. in fine.

14.6. Rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/25/2019 z 20. júna 2019 bolo zrušené napadnuté odvolacie rozhodnutie pre nesprávne právne posúdenie veci, pretože odvolací súd pri úvahách o určení primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy neprihliadol na závery najvyššieho súdu o potrebe určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po náležitom zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, zároveň túto neposúdil aj v kontexte s rozhodnutiami ESLP a ústavného súdu, čím sa odklonil sa od ustálenej praxe dovolacieho súdu a rozhodol nesprávne. Podľa názoru dovolacieho súdu ani od tohto rozhodnutia sa v posudzovanej veci odvolací súd neodchýlil, keďže poukazyval v otázke určenia primeranej výšky nemajetkovej ujmy aj na iné právne predpisy, ustálenú prax dovolacieho súdu, pokiaľ sa týka námietok judikatúry ESLP, resp. ústavného súdu v tomto smere dovolateľka tieto skutočnosti nenamietala.

14.7. Rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/30/2019 z 30. septembra 2019 bolo zrušené napadnuté odvolacie rozhodnutie z dôvodu nepresvedčivosti a nepreskúmateľnosti, vo veci nebol vyslovený záväzný právny názor, preto ani od tohto rozhodnutia sa v posudzovanej veci odvolací súd nemohol neodchýliť.

15. V súvislosti s náhradou nemajetkovej ujmy dovolací súd poukazuje na R 13/2009, podľa ktorého nárok na náhradu nemajetkovej ujmy treba posudzovať aj v súvislosti s čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, i keď nárok na odškodnenie väzby vznikol podľa § 5 zák. č. 58/1969 Zb. Najvyšší súd SR zdôraznil, že čl. 5 Dohovoru obsahuje tzv. neurčitý právny pojem, ktorý vyžaduje jeho aplikáciu na konkrétne skutkové okolnosti prípadu. Neurčité právne pojmy v žiadnom prípade nie sú ustanoveniami, ktoré by súdu umožňovali ľubovôľu, alebo ktoré by umožňovali absolútne neobmedzenú úvahu. Ich aplikáciu a výklad je súd povinný vo svojom rozhodnutí zdôvodniť a vyrovnať sa s argumentmi účastníka o neprimeranosti odškodnenia aj s prihliadnutím na rozsah odškodnenia v iných, obdobných veciach.

15.1. Podľa čl. 5, bod 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý, kto bol zatknutý alebo pozbavený slobody v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

16. Dovolací súd tiež poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) z 24. januára 2017 sp. zn. III. ÚS 754/2016 (ďalej len „nález“) a v ňom uvedené konštatovanie, že právna úprava zák. č. 58/1969 Zb. nestanovuje kritériá na určenie výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. V súčasnosti tieto kritériá určuje § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého znenia sa výška nemajetkovej ujmy v peniazoch určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. S účinnosťou od 1. januára 2013 bolo zák. č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení zákon č. 514/2003 Z. z., doplnené § 17 ods. 4 limitujúce hornú hranicu výšky náhrady nemajetkovej ujmy, podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako

výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zák. č. 215/2006 Z. z.

16.1. Vo vyššie uvedenom náleze ústavný súd zdôraznil, že je potrebné zohľadniť povahu trestnej veci, dĺžku trestného stíhania a dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodeného, ako aj okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo. Za pomoci týchto kritérií ustálená výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí zodpovedať všeobecne zdieľanej predstave spravodlivosti a slušnosti. Ústavný súd bol toho názoru, že stanoviť presnou sumou výšku náhrady nemajetkovej ujmy za deň trvania väzby alebo vedenia trestného stíhania pre všetky prípady nie je možné, pretože primeranosť výšky musí zohľadňovať vždy osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Rovnako nie je možné ani mechanicky prevziať závery rozhodovacej praxe súdov iných štátov, či ESĽP, a to najmä s ohľadom na odlišnosť životnej úrovne v jednotlivých štátoch, ktorá rovnako musí byť zohľadnená, pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstavám spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste.

17. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd uvádza, že v preskúmvanej veci priznaná náhrada nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. vo výške 20.000 eur sa vzťahovala na väzbu trvajúcu 17 dní a samotné trestné stíhanie trvajúce 575 dní, v nadväznosti na čo sa posudzovala aj primeranosť a spravodlivosť jej výšky. Súdna prax síce vytvorila postupne stabilizujúce sa kritériá určenia výšky vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy za väzbu (povaha trestnej veci, dĺžka a časové okolnosti väzby, preukázaný dopad väzby do osobnostnej sféry poškodeného a širšie okolnosti, za ktorých k vzniku nemajetkovej ujmy došlo, korigované všeobecnými princípmi spravodlivosti), vo vzťahu k rozhodovaniu o výške náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie (pokiaľ sa udiali za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb.), takéto kritériá stabilizované súdnou praxou v rozhodnom čase neboli. Je nutné však zdôrazniť, že rozhodovanie o výške náhrady nemajetkovej ujmy za väzbu a za trestné stíhanie závisí od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Vyplyva to predovšetkým z toho, že ustanovenie § 17 ods. 3 a 4 platného zákona č. 514/2003 Z. z. predstavuje normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá nie je stanovená priamo právnym predpisom, a ktorá tak prenecháva súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, iba málo obmedzeného okruhu okolností (viď rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/191/2020).

18. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd právnymi závermi, na ktorých založil rozhodnutie napadnuté dovolaním žalovanou, neodklonil v nastolenej otázke primeranosti výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu predstavujúce rozhodnutia najvyššieho súdu vyššie uvedené. V prejednávanej veci odvolací súd (aj okresný súd) pri určovaní primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcovi rozhodnutím o vzatí do väzby a o vznesení obvinenia a vedením trestného stíhania postupoval v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu a v rámci nej ustálených kritérií, keď vyhodnocoval a zohľadňoval jednotlivé konkrétne špecifiká a okolnosti danej veci, a to najmä povahu trestnej veci, dĺžku väzby a vedenia trestného stíhania a následky, ktoré väzba a trestné stíhanie vyvolalo v jednotlivých oblastiach života žalobcu (bližšie pozri body 35. až 38. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s bodmi 42. až 53. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie) a v nadväznosti na tieto zistenia ju stanovil aj v porovnaní s výškou náhrady nemajetkovej ujmy priznávanej v iných obdobných prípadoch. Závery súdov pri posudzovaní nastolenej otázky sú výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností v posudzovanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súdy viedli k prijatiu toho-ktorého rozhodnutia. Dovolací súd je navyše v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

18.1. Skutočnosť, že strana sporu sa s vyčíslením primeranej výšky náhrady odvolacím súdom nestotožňuje a považuje ju za nadhodnotenú, sama osebe nemôže byť spôsobilá založiť prípustnosť jej dovolania, ak odvolací súd pri jej zisťovaní vychádzal z vyššie uvedených kritérií, zadefinovaných ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu a v zhode s nimi aj rozhodol. Sama polemika

dovolatelky s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Uvedená dovolacia námietka preto nemôže byť relevantná pre prípustnosť dovolania v zmysle tohto ustanovenia.

19. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovanej z § 421 ods. 1 písm. a) CSP nevyplýva, preto jej dovolanie ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP (rovnako mutatis mutandis rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/80/2019, 7Cdo/243/2019, 2Cdo/228/2020, 1Cdo/168/2021, 7Cdo/155/2021).

20. Dovolatelka podala dovolanie aj čo do výroku III. odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania z prisúdenej sumy s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a) CSP bez jeho ďalšieho odôvodnenia.

20.1. K uvedenému dovolací súd poznamenáva, že dovolaním napadnutý výrok o nároku na náhradu trov konania, i keď je obsiahnutý vo výrokovej časti rozsudku, má povahu uznesenia (porovnaj § 392 CSP). Pokiaľ dovolateľka vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolací súd môže len konštatovať, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je v zmysle § 421 ods. 2 CSP vylúčená, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP.

20.2. Pretože v § 357 písm. m) CSP je uvedené uznesenie o nároku na náhradu trov konania, je v zmysle § 421 ods. 2 CSP vylúčená prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania (porovnaj napr. uznesenia najvyššieho súdu, sp. zn. 4Cdo/71/2019, 7Cdo/276/2019, 4Cdo/227/2020, 2Cdo/135/2020, uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 56/2017, bod 27. a pod.).

20.3. Na základe uvedeného najvyšší súd dovolanie žalovanej aj v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP bez toho, aby sa zaoberal jeho vecnou správnosťou.

21. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.